תפארת שלמה — ל"ג בעומר

(פ' אמור) שור או כבש או עז כי יוולד והי' שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לד'. וסיום הפרשה ולא תחללו את שם קדשי וכו' ונקדשתי בתוך בני ישראל ופרש"י ז"ל מסור עצמך וקדש את שמי וכו' ע"ש. להבין ענין סמיכת הפסוקים האלו לתחלת הפ' כי מה ענין זה לזה לפ' שור או כשב וכו'. אמנם ידוע כי ענין הקרבנות רמוזים על ענין גבוה במעלת הצדיקים הנקרבים לפני ד'. והנה יש בחי' צדיקים קדושים אשר כל עלייתם בסוד מ"נ בהיותם בחיים הוא רק ע"י מסירות נפש להריגה על קדוש השם כמו ר"ע וחביריו עשרה הרוגי מלכות להיותם מבחי' הפח"ד ועד"ז אמרו בגמ' על ר"ע כך עלה במחשבה כך דייקא עלה במחשבה רמוז לחכמה כנודע מכתבי האר"י ז"ל כי ר"ע וחביריו הוכרחו למסור נפשם בהתעוררת מ"נ לתיקון העולמות כי לכך נקראו הרוגי מלכות וז"ש כך עלה במחשבה כך דייקא עלה במחשבה לאו"א זיווג פנימי כמ"ש איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו הם היסודות בשבת בחי' היחוד פנימי להולדת נשמות כמ"ש למעבד נשמתין כי מלבד שהם תרין רעין דלא מתפרשין הוא בחיצוניות לקיום העולמות אבל היחוד פנימי הוא לבריאות נשמות ע"י הצדיקים בהתעוררות מ"נ וזהו אמו תחלה ואח"כ אביו. ועד"ז רמז הכ' שבעת ימים תחת אמו הם ז' ימי הבנין למטה מבינה ומיום השמיני והלאה כאשר יגיע ליום השמיני כנ"ל הנה אך ירצה לקרבן אשה לד' למס"נ. וזה ענין ר"ע כמ"ש כל ימי הייתי מצטער וכו'. ולזה סיים הכ' ונקדשתי בתוך בנ"י כמו שפרש"י מסור עצמך וכו'. אמנם יש צדיקים מבחי' החסדים כמ"ש רשב"י ועשרה תלמידים אשר לא היו צריכין להריגה כמו שמבואר בזוהר דאמר אין בחביבותא תליין והם הליכות דרכם בקודש קדשים עד האהבה מעלה מעלה עד כלות הנפש בדביקות כו'. וע"ז אמר הכתוב כי עזה כמות אהבה במעלות האהבה הוא ג"כ מסירות נפש כמו המות ותשוקה בדביקות ונשיקין כו'. אולם כל עניני העבדות של הצדיקים הקדושים האלו הוא לצורך השפעות טובות העולם הזה ורק להמשיך נשמות קדושות והשפעות טובות וקדושה לעולם הזה לא לצורך לעשות יחודים למעלה לבד. ולכך בסיום האדרא אחר כל היחודים וכוונות המבוארים שם בזוה"ק. כד נפקו לכל אתר דמסתכלין סליק ריחא. אר"ש ש"מ דעלמא אתבסם בגיני כי זה הי' כל פעולתו באמת להתבסם העולם בהשפעות טובות וקדושה וזה דרך אמת והישר על כל איש בכוונת לימודו ועבודתו להש"י להיות העולם מתברך בגינו וזה תיכף לת"ח ברכה כי ת"ת כנגד כולם ר"ל בשביל כל העולמות וכמ"ש וזאת הברכה אשר ברך משה ולהלן כתיב תורה צוה לנו משה. מימינו אש דת למו הכל מוסב על זאת הברכה שבאה ע"י התורה לעולם הזה וכאשר כבר בארנו בבה"ת ענין הגמ' שלא ברכו בתורה תחלה. וזהו סמיכת ברכת כהנים לבה"ת כה תברכו את בנ"י בלימודכם כי אם לא עד"ז הנה היא תורה שאין עמה מלאכה וסופה בטילה. ובכזה אמר הש"י לאברהם אבינו ע"ה והי' ברכה אחר כל הגדולות שהבטיח לו ואעשך לגוי גדול זה שאומרים אלהי אברהם העיקר והי' ברכה בכל זה להמשיך חסדים וברכה לעולם הזה כמ"ש להניח ברכה אל תוך ביתך וכן יעקב אבינו ע"ה אחרי אשר בניו עשו היחוד שמע ישראל אמר הוא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וכן זה הכוונה בתור' לשמה. לא כאותן ב"א הפרושים שפורשים עצמם בעבודתם מן העולם הזה רק לעצמם ואינם מתפללים לטובת הכלל וע"ז אמרו ז"ל וכשאני לעצמי מה אני ואל תפרוש מן הציבור. וכן משה רבינו עליו השלום כשנתגלה אליו הש"י בי"ג מדות נאמר וימהר משה ויקד ארצה וישתחו. כי כאשר הוריד הי"ג מכילין דרחמי בשעת הרצון וימהר להוריד הרחמים ארצה בעולם הזה וישתחו כי זהו כוונת ההשתחוי' ביחוד אותיו' הוי' בש"ע להשפיע בנוקבא דז"א כנודע. ולכך באידרא בסיום כמבו' בזוהר הקדוש בכוונת הי"ג מכילין כד נפיק אמר ש"מ אתבסם עלמא לכוונה הזאת נתכוון ג"כ רשב"י בלימודו ויחודו בעולמות העליונים וזה באמת רצון הש"י ב"ה כמו שאמר הכ' אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמורו ונתתי גשמיכם בעתם וכו'. וכבר עמדו בזה הראשונים על היעודים הגשמים האלו מה שייך לעשיות המצות אמנם לפי דרכינו יאמר הכ' אם בחקותי תלכו וכו' הנה עד"ז יהי' כוונתכם ונתתי גשמיכם בעתם ואינו ענין הבטחה אבל הוא לימוד כוונת העבודה ליחד האותיו' שם הוי' ב"ה להריק ברכה לבני ישראל. וכן והי' אם שמוע וכו' ונתתי מטר ארצכם בעתו

עד"ז. וכזה הי' כל כוונת הצדיקים עשרה הרוגי מלכות להמתיק הדינין והעלאת נשמות ולהשפיע כל טוב. וכ"נ ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות על ישראל שלום לשון עוסקים הוא כמו משא ומתן שנקרא עסק כן אנו אומרים לעסוק בד"ת כי הוא ג"כ ענין עסק שע"י התורה לשמה מוריד השפעות טובות וישועות לכלל ישראל. וזה כוונת הכתוב שלפנינו ירצה לקרבן אשה לד' שיהי' בחי' קרבן במסירות נפש רק ולא תחללו את שם קדשי. כי אם אינו מתפלל כל אחד על חבירו הוא ג"כ חילול השם חלילה. כי שם הוי' ב"ה כלול בכל ד' עולמות והיחוד צריך להיות בעולם העשי' ג"כ כי אם לא כן הוי כמו חלול השם. וזהו ונקדשתי בתוך בני ישראל. הקדושה הוא להמשיך ולהשפיע טובות בתוך בנ"י עם קדוש כנ"ל:

(שבת דף קלח ע"ב) ת"ר כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל כו'. ר' שמעון בן יוחאי אמר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש דבר ד' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד. מבואר בספרים הרמז בזה כי" לא" תשכח" מפי" זרעו" ס"ת יוחא"י. מאשר כי הוא הי' משורש נשמתו של משה רבינו ע"ה רעיא מהימנא וזכותו עומד לנו להיות לעזר לכל הבאים לטהר אשר בשם חסיד יקרא לזכך נשמתו ע"י לימוד הזוהר הקדוש ומבואר בזוהר הקדוש (במדבר דף קכ"ד ע"ב) בזכות ספרא דא יפקון מן גלותא. וזה הרמז בר"ת בפ' "רגלי "חסידיו "ישמור גימ' זוה"ר. כי הוא השמירה מעולה בכל הענינים לזכך נשמתם וזכותו עודנו עומד עמנו תמיד בבחי' צדיק יסוד עולם. כמבו' בזוהר הקדוש בתוספות השייך לדף ק"ה בפ' וירא. זמנא חדא נפק ר"ש וחזא עלמא דחשיך ואפיל ואסתם נהורי' אמר לי' לר' אליעזר תא ונחזי מה בעי קב"ה למעבד בעלמא אזלו ואשכחו חד מלאכא דדמי לטורא רברבא ואפיק תלתין שלהובין דנורא מפומי'. א"ל ר"ש מאי את בעי למעבד א"ל בעינא למחרבי' לעלמא בגין דלא שכיחא תלתין זכאין בדרא דהכי גזר קב"ה על אברהם דכתיב היו יהי' בגימט' תלתין. א"ל ר"ש במטו מנך זיל קמי' קב"ה ואימא לי' בר יוחאי שכיח בארעא אזל האי מלאכא קמי' קב"ה וא"ל מארי דעלמא גלי קמך מאי דא"ל ר"ש בר יוחאי א"ל קב"ה זיל אחרבי' לעלמא ולא תשגח בבר יוחאי כד אתי חזיא ר"ש למלאכא א"ל אי לא תיזל גזירנא עלך דלא תיעול לשמיא ותהוי באתר דעז"א ועזא"ל וכד תיעול קמי' קב"ה אימא לי' אי לית תלתין זכאין בעלמא להוון עשרין דהכי כתיב לא אעשה בעבור העשרים ואי לית כ' להוי עשרה דהכי כתי' לא אשחית בעבור העשרה ואי לית עשרה להוי תרין דאינון אנא וברי דהכי כתי' עפ"י שנים עדים יקום דבר ואין דבר אלא עולם דכתיב בדבר ד' שמים נעשו ואי לית תרין הא אית חד ואנא הוא דכתיב וצדיק יסוד עולם בההיא שעתא קל מן שמיא נפל ואמר זכאה חולקך ר"ש דקב"ה גזר לעילא ואת מבטל לתתא בוודאי עלך אתמר רצון יראיו יעשה עכ"ל. ולהבין הדבר מה שמצינו בדורות הראשונים כגון דורו של משה רבינו עליו השלום שהי' בימיו כמה הרפתקאות ונסיונות בבני ישראל כגון חטא העגל ומתאוננים ומרגלים. ואח"כ בדורו של יהושע כתיב ויעבדו את ד' כל ימי יהושע. אך זהו גופא הוא מחסדו הגדול וטובת בנ"י כי הכל לפי הדור ולפי גודל צדקתו של הצי"ע אשר בכוחו הגדול יכול להגן על הדור. ולא לדורו בלבד הוא המשפיע להגן עליהם בתפלותיו הזכים והצלולים. רק צדקתו עומדת לעד ולדור דורים. וכזה הי' אצל אאע"ה שלא הי' מתפלל כלל על לוט בן אחיו. כמבואר בזוהר הנ"ל בפ' וירא בפנים. אמר ר' אבא ת"ח ענוותנותו דאברהם דאע"ג דא"ל קב"ה זעקת סדום ועמורה כי רבה ועם כל דא דאוריך עמי' ואודע לי' לא בעי קמי לשזבא לי' ללוט ולא יעביד בי' דינא מ"ט בגין דלא למתבע אגרא מן עובדוהי. ואעפ"כ הי' ניצול בזכותו של אברהם. והענין בזה עפ"י מ"ש בפי' הפ' רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם. פי' הרצון של יראיו ותפלתם שהיו מתפללי' בחיים חיותם אפילו בדבר אשר לא עשו פרי אז בדור ההוא כגון תפלותיו של א"א ע"ה על סדום שלא הועיל. על כל זאת לא שבו ריקם. כמ"ש למען אשר יצוה את בניו וביתו אחריו. לשון צוותא והתחברות עם כל הדורות הבאים אחריו כמ"ש ואת שועתם ישמע ויושיעם. כאשר יתפללו יעלה לרצון להוציאם מצרה לרווחה אמן: